

GELEEND GELUK

Tragi-komisch toneelstuk

geschreven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
Fax: 072 - 5 15 53 66
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GELEEND GELUK** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2011 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jos Werkman: Middelbare leeftijd, gemeenteambtenaar

Trudy werkman: Zijn echtgenote, werkt in de kinderopvang

Linda Werkman: Hun oudste dochter, studente medicijnen

Marjolijn Werkman: Hun jongste dochter, werkt in een boekwinkel

Susan Kemring: De biologische moeder van Linda

Alfred Kemring: Haar Australische echtgenoot

EERSTE BEDRIJF

Toneelbeeld/decor:

(Als het doek open gaat, of het toneel nader uitgelicht wordt, zien we op het toneel vanuit de zaal links een lage salontafel, met daarachter (front zaal) een tweezits -bank en een of twee fauteuils. Rechts daarvan een eettafel met vier stoelen. Een televisietoestel, een moderne staande schemerlamp, wellicht een grote groene plant. Alles heel gewoon en heel herkenbaar, een interieur zoals we dat in menige Nederlandse woning aantreffen. Op de salontafel een al dan niet mobiel telefoontoestel. Een stapeltje kranten en tijdschriften. Opkomst en afgang via de coulissen, geen deuren, (het is geen klucht). Egaal (grijs? zwart? wit? Dit ter beoordeling van de regisseur) achterdoek. Als de suggestie van een gewoon interieur gevestigd is hoeft dit niet met allerlei details benadrukt te worden. Het stuk speelt in het heden, dus gebruik de gewone dagelijkse spullen uit je eigen omgeving. Ook de kleding van de spelers is modern, actueel en casual. Aan de eettafel zitten te eten vader Jos, moeder Trudy en dochter Marjolijn. Het is duidelijk Marjolijn's kostje niet)

Marjolijn: *(met enige afkeer en walging)* Ajakkes, spruitjes... Tjessis, mam, is er nou echt geen andere groente?

Trudy: *(beslist)* Spruitjes zijn heel goed...Zitten vol ijzer, vitamines... En je hoeft geen heel bord leeg te eten, maar een mens heeft verse groeten nodig.

Marjolijn: *(klagelijk)* Ik word er altijd zo misselijk van...

Jos: *(lachend)* Jij wordt tegenwoordig overal misselijk van... Verleden week van de witlof, laatst van de sla, of van de andijvie...

Marjolijn: *(beslist)* Ik ben nou eenmaal niet zo'n groente- eter!

Trudy: *(geschrokken)* Maar je eet wel, hoor je... Ik voel niets voor zo'n dochter met zo'n eetstoornis, anno...anna...Hoe heet dat ook alweer, 't was laatst nog op televisie.

Jos: *(smakelijk dooretend)* Annorexia.

Marjolijn: *(vinnig)* Alsof er niets anders bestaat dan aardappelen en groente...

Trudy: *(schamper)* Van die buitenlandse liflafjes, bedoel je zeker... Wraps. Of pizza. Dat belooft je vader niet. Het is al heel wat dat- ie eens in de maand een bordje macaroni verorbtert.

Jos: *(gruwend)* Meelwormen in tomatensaus, met de smaak van gepoft karton. Brrr, Geef mij maar gewone Hollandse pot.

Marjolijn: (*zuchtend*) Lieve hemel, wat zijn jullie toch ouderwets.

Jos: (*schept zich nog eens op*) Is er nog genoeg voor Linda, straks?

Trudy: (*geruststellend*) Ik heb in de keuken voor haar een bordje vol apart gezet... (*bestraffend tot Marjolijn*) Je zusje vindt alles lekker, die zeurt nooit over het eten.

Jos: Toch niet gezellig dat dat kind nooit eens op tijd is.

Marjolijn: De trein uit Amsterdam zit altijd stampvol, of is weer eens vertraagd, of valt uit... Ze zou beter op kamers kunnen gaan, dat vindt ze zelf ook.

Jos: (*schamper*) Weet je wat een kamer in Amsterdam kost? Als je al eentje vindt... En waar moet ze dat van betalen?

Marjolijn: Ze krijgt toch studiefinanciering?

Jos: Een schijntje. De rest mag ze lenen. Is ze straks afgestudeerd, begint ze als dokter met een studieschuld van een halve ton. Nee, daar word je vrolijk van.

Trudy: Ze heeft hier toch alles wat haar hartje begeert? Een eigen kamer, d'r was wordt gedaan, haar eten staat klaar...

Jos: (*met enige trots*) Zolang ik het me kan veroorloven, betaal ik de studie van m' n kinderen.

Marjolijn: (*vilein*) Ik studeer niet. Ik werk in een boekhandel.

Trudy: (*zich verwerend*) Jij mocht ook, maar je wou niet.

Marjolijn: (*scherp*) En ik betaal kostgeld.

Jos: Honderd euro in de maand. Moet jij eens proberen van honderd euro in de maand rond te komen. Vooral met jouw dure smaak wat eten aangaat.

Marjolijn: (*met afgrijzen*) School... Dat hing me toch wel zo m'n keel uit... Kinderachtig gedoe...

Jos: (*verwondert*) Wat klaag je dan? Jij had meteen werk. Da's een uitzondering, hoor, zonder enig diploma aan de slag...

Marjolijn: Ach welnee... Gewoon alles aanpakken wat er op je weg komt... Geld verdienen kan je overal, als je maar wilt.

Trudy: (*bezorgd tot Marjolijn*) Je spaart toch hopelijk wel een beetje, meisje? Je wilde toch autorijles?

Marjolijn: (*venijnig*) Jawel... En die mag ik zelf betalen.

Jos: (*geïrriteerd*) Moet ik die soms betalen?

Marjolijn: (*fijntjes*) Met het betalen van de studie van Linda heb je geen moeite.

Trudy: (*in het nauw gebracht*) Daar heeft ze wel gelijk in.

Jos: (*opstuivend*) Voor Linda is het een investering in haar toekomst.

Marjolijn: (*spottend- berustend*) Natuurlijk... Voor Marjolijn is het allemaal niet zo nodig... Die redt zichzelf wel... Die werkt immers?

Straks is m'n zusje een vooraanstaand chirurg met een reuze salaris, en Marjolijn werkt in de boekhandel op de hoek voor een habbekrats. Want Marjolijn wilde niet verder leren, het is m'n eigen schuld. Ach, wat dom van mij.

Jos: (*zich verwerend*) Wie denk je dat ik ben bij de gemeente? Wethouder? Burgemeester? Ik werk op de afdeling Stads- bedrijf, en er moeten straks mensen uit...

Trudy: (*geschrokken*) Nee toch!

Jos: Op financiën zijn ze al bezig geweest... Vier man de laan uit.

Trudy: Toch alleen maar ouderen? Die waren toch al bijna een hun pensioen toe?

Jos: Kees Op de Kelder was nog geen vijftig... Weg! En Johan Stavenuiter was net vijftig... Ja, die ouwe Stokloos, die was blij dat -ie eruit mocht... Die zat er al zowat veertig jaar... Bezuinigen, je hoort vandaag de dag niet anders.

Marjolijn: (*venijnig*) Allemaal mensen zeker met een dijk van een opleiding? Want je moet vooral studeren, diploma's halen, dan zit je veilig... Mijnheer Stokloos, die was toch accountant? Daar keek jij (*ze wijst naar Jos*) toch altijd zo tegen op?

Jos: (*in het nauw gebracht*) Eh... tja... hmm... Wat kosten die autorijlessen eigenlijk?

Marjolijn: (*gretig en beslist*) Vijftig euro per uur... Ik weet niet wat theorielessen kosten.

Jos: Hoeveel lessen heb je nodig?

Marjolijn: Inge Molenaar heeft in 25 lessen haar rijbewijs gehaald, dus ga maar na.

Jos: (*tot Trudy*) Kunnen we duizend euro missen?

Trudy: (*lachend*) Ja hoor... Ze vroegen bij de kinderopvang of ik een dag langer kon werken, de donderdag erbij... (*instemmend knikkend naar Jos en Trudy*) 't Is goed, doe maar.

Jos: (*tot Marjolijn*) Nou, vooruit dan maar... Je krijgt duizend euro voor je autorijlessen.

Marjolijn: (*wrokkig knikkend*) Niet meer dan billijk.

Jos: (*kwasi dreigend*) En dan geen gezanik meer over het eten! Eet je spruitjes op!

Marjolijn: (*lachend*) Ja pap... (*tot haar moeder*) Ik moet echt niet meer, hoor mam... Ik zit mudvol... En ik ben steeds zo misselijk.

Trudy: Een beetje buikgriep, denk ik... De kinderen op het kinderdagverblijf hebben er ook last van, het heerst...

Jos: Zo 'n kinderdagverblijf is een bron van besmetting... Niets anders dan virussen en bacteriën.

Marjolijn: (*vrolijk*) O, nu weet ik waarom Linda medicijnen is gaan studeren! Dat heeft ze van haar vader, dat medisch inzicht!

Trudy: (*trots*) 't Is een goed kind dat op d'r vader lijkt.

Marjolijn: (*nieuwsgierig*) En op wie lijkt ik?

Trudy: Jij lijkt op mijn moeder... Die vond school ook maar niets.

Jos: (*pesterig*) En die perste ook iedereen af.

Trudy: (*lachend*) Ja, die liet zich het kaas niet van het brood eten... Die zal wat ruzie gemaakt hebben met slagers, kruideniers en groentemannen, omdat ze niet het volle pond kreeg!

Marjolijn: (*tevreden*) Een oma om van te houden. (*van links komt, als een wervelwind, Linda op, compleet met zware boekentas die met een zwaai op de bank belandt*)

Linda: (*geërgerd*) Ik krijg er wat van! De hele weg staan! Da's toch doen... Moet je nagaan: om vier uur was m'n laatste college afgelopen, ik ben nu pas thuis! En ik heb een stoot werk...

Jos: (*fijntjes*) Ook goedenavond, zeggen wij dan.

Linda: (*geeft hem een vluchtige kus, ook haar moeder, strijkt Marjolijn lichtjes over haar haren*) Ach ja, natuurlijk pap, neem me niet kwalijk... Maar het wordt te gek. Drie uur college, en vier uren reistijd... Als het zo doorgaat zal ik echt op kamers moeten...

Marjolijn: (*trionfantelijk*) Uitgesloten. De laatste gelden van de familie Werkman gaan naar de rijopleiding van de jongste dochter Marjolijn, ik dus.

Linda: (*gaat aan tafel zitten*) Waarom? Jij werkt, die kan je toch best betalen? (*ziet nu het eten*) Ah, lekker... spruitjes... Is er nog wat over? Ik rammel.

Marjolijn: (*schuift Linda haar bord toe*) Hier, eet meer op, Holle Bolle Gijs... Ik hoef toch niet meer.

Trudy: Marjolijn heeft een beetje buikgriep, denk ik... En ik heb achter nog meer, hoor schat... Staat in de magnetron.

Linda: (*gulzig etend, tot Marjolijn*) Heb je ook diarree?

Jos: (*wanhopig protesterend*) Zeg, ik zit nog te eten!

Marjolijn: Nee, alleen een opgeblazen gevoel... Ik zit zo vol.

Linda: (*beslist*) Da 's indigestie. Gaat vanzelf weer over.

Marjolijn: (*gespeeld onderdanig*) Ja dokter.

Linda: (*door- etend en mopperend*) Het wordt verdorie steeds gekker... Als het sneeuwt rijden er geen treinen... Als in de herfst de bladeren vallen rijden er geen treinen... Als het stormt, knappen de bovenleidingen en sta je weer uren op zo 'n koud rot perron... Op kamers heb je daar geen last van. Niet zo idioot vroeg je bed

uit en 's middags lekker vroeg thuis... Dat scheelt uren en het komt m'n studie ook ten goede.

Marjolijn: *(eenvoudig)* Zoals ik al zei, de geldpot is leeg.

Linda: *(peinzend)* Ik zou natuurlijk ook een kamer met iemand kunnen delen... Hans Overgaw, da's een vierdejaars... En die is nogal van me gecharmeerd...

Jos: *(benauwd)* Ja, en die laat jouw zomaar kosteloos bij hem inwonen?

Linda: *(lachend)* Ha ha... Nou, dan betaal ik Hans toch in natura!

Trudy: *(geschrokken)* Kind, dat doe je niet, hoor!

Linda: *(laconiek en nonchalant)* Waarom niet? Dat doen meer meiden, hoor... Een keertje naar bed met een jongen wil toch niet meteen zeggen dat je met 'm trouwt of zo? Dan had ik al tien keer getrouwd moeten zijn.

Jos: *(misprijzend)* Zo... dat is jullie moraal?

Linda: *(vrolijk)* Zu erst kommt das Essen und dann die Moral... Ha ha ha., Da's van Brecht, en daaraan is nog niets veranderd. Het doel heiligt de middelen.

Trudy: *(enigszins in de war)* Wie is Brecht? Een hoogleraar van je?

Marjolijn: Brecht is een Duitse schrijver van voor de oorlog, die voor Hitler moest vluchten.

Trudy: *(onzeker)* O... ja... eh... Dat weet ik allemaal niet, dat is me te geleerd. *(tot Linda)* Moet je nog meer?

Linda: *(haar bord leeg schrapend)* Graag. En ik lust ook nog wel een gehaktbal. *(moeder Trudy staat op en gaat rechts af)*

Jos: *(bestraffend)* Je gaat je goeie naam en eer toch niet te grabbel gooien om op een kamertje te mogen wonen? *(Trudy van rechts op, met een bord warm eten)*

Trudy: *(hartelijk)* Hier kind, eet maar lekker op.

Linda: *(gulzig)* O, lekker mam... *(begint te eten)*

Marjolijn: *(met afkeer)* Waar láát je het!

Linda: *(met volle mond, tussen twee happen door)* Mens, ik ren me rot! Van de snijzaal naar de collegezaal, van het lab naar de bibliotheek... Wanneer moet ik eten?

Trudy: Wees maar blij dat je dat rustig hier thuis kunt doen.

Linda: Rustig? Ik kom tijd te kort!

Marjolijn: *(guitig en nieuwsgierig)* Is dat leuk, in zo 'n snijzaal?

Linda: *(kortaf)* Het stinkt er en het is er koud. En het meeste materiaal is verschrikkelijk oud. Nooit eens een lekkere jonge kerel om eens fijn in te kerven...

Trudy: *(geschrokken)* Linda!

Jos: (*geërgerd*) Heb je geen leuker onderwerp voor tijdens het eten?

Linda: Hans wil patholoog -anatoom worden... Lijkt me ook leuk om samen te doen...

Marjolijn: (*dromerig*) Fijn samen een lijk uit elkaar snijden...

Jos: (*lichtelijk boos*) Is het nou uit!

Linda: Ja pap, ik zal het toch ergens op moeten leren... Stel, jij krijgt een groot gezwel...

Marjolijn: In je buik of zo....

Jos: (*een beetje radeloos*) Blijft dit zo?

Trudy: (*ernstig*) Nee, daar heeft Linda wel gelijk in! Mijn grootmoeder...

Jos: (*verwerend*) Jouw opoe werd negenentachtig! Dat was in die tijd een topleeftijd! En ze had zes kinderen gehad!

Trudy: (*zuchtend*) Zij wel, ja.

Linda: Een groot gezwel dus, en ik heb nog nooit gesneden. Hoe krijgen we dat weg, met een pilletje of zo? Nee, het mes moet er in. Dat is het toch wel prettig als in enigszins weet waar ik snijden moet. ' t Wordt anders zo 'n bloedbad. Kijk, het lukt me wel, hoor vader... Dat gezwel krijg ik er wel uit.

Marjolijn: (*simpel*) Maar jij overleeft het niet. Da's wel jammer, natuurlijk.

Linda: (*listig*) Of het is natuurlijk pure opzet. Je bent omgekocht door de nabestaanden die jou een aanzienlijk deel van de erfenis beloven, als de patiënt voortijdig de pijp uit gaat, want het is een onuitstaanbaar sujet!

Trudy: (*geschrokken*) Dat zou jij toch nooit doen, Linda?

Linda: (*scherp, maar luchtig*) Het is maar goed dat niet in alle overlijdensgevallen sectie wordt verricht...

Jos: (*beducht*) Fouten?

Linda: (*neutraal*) Waar gewerkt wordt, worden fouten gemaakt... Laatst nog, op een kraamafdeling... Twee moeders bevallen tegelijkertijd, alle twee een dochter, en de verloskundige, of de kraamhulp, weet ik veel, zo'n verpleegmens, verruilt de baby's... Voor dat je het weet voed je het kind van een ander op!

Trudy: (*strak*) Zo.

Marjolijn: Maar die kinderen krijgen toch meteen na de geboorte zo'n polsbandje om?

Linda: Ja, maar dat waren ze even vergeten... ' t Kwam pas veel later uit dat die kinderen omgewisseld waren... Een gedoe!

Trudy: (*strak*) Ja ja.

Jos: Maar fouten kun je altijd goed verbloemen....

Linda: Medische fouten komen best wel vaak uit... De nabestaanden vertrouwen het niet, of in dit geval de ouders... *(lachend)* Of je hebt later als kind in de gaten dat je ouders je ouders niet zijn, ha ha ha...

Trudy: *(op haar hoede)* Hoe dan?

Linda: *(vrolijk)* Nou, bijvoorbeeld... Je ouders zijn blond en jij bent zwart met een kroeskopje... Dan weet je één ding zeker, er is iets niet goed gegaan!

Marjolijn: Of je moeder ging vreemd met een mysterieuze, donkere man... In Engeland twijfelde een man of z'n kinderen wel echt van hem waren... Hij liet een dna –test doen... Bleken z'n vier kinderen allen een verschillende vader te hebben, ha ha ha...

Linda: *(met respect)* Die vrouw hield de diversiteit van het ras in de gaten...

Marjolijn: *(gierend van het lachen)* Of die man had toverballen, ha ha ha...

Trudy: *(strak)* Ja ja, ha ha ha... Zijn we klaar? Dan kan ik afruimen... *(op dit moment gaat de telefoon die op de salontafel ligt of staat)*

Marjolijn: *(opspringend/opstaand)* Ik pak 'm wel even... *(Marjolijn loopt naar de salontafel en neemt de telefoon op)* Met Marjolijn Werkman... Hallo... Hallo? Wat zegt U? Ik kan U niet verstaan, wat zegt U? *(wendt zich tot haar ouders en Linda, houdt de hand op het spreekgedeelte)* Iets in het Engels, ik begrijp er geen hout van... **Jos:** *(tot Linda)* Neem jij 'm even... Meteen een goede oefening voor je snijverslag in het Engels...

Linda: *(loopt op Marjolijn af, neemt de telefoon van haar over)* Linda Werkman calling... Yes, that's my name... My mother? But who am I talking to? I don't understand you... From Australia? I think you've got the wrong number... Yes, try an other time... Goodbye... *(legt de telefoon op de haak)* Ik begrijp er niets van... Iemand uit Australië die vraagt of ik de dochter van mijn moeder ben...

Trudy: *(zij is aan het afruimen, loopt heen en weer – coulissen rechts in en uit – staat opeens versteend met een stapel borden in haar handen, of met een lege schaal)* Wie was dat?

Linda: *(nonchalant)* Ach, waarschijnlijk weer een of andere verkooporganisatie... Iets met een moeder- dochter binding... Moet ik waarschijnlijk iets kopen om aan jou te geven, weet ik veel... **Trudy:** *(diep ademhalend)* O ja...

Marjolijn: *(ongelovig)* Bellen die vanuit Australië?

Jos: Veel van die callcenters zitten zelfs in India!

Linda: (*peinzend en prijzend*) Komen mooie organen vandaan...

Jos: (*verbluft*) Waar ben jij mee bezig?

Linda: (*spijtig*) Laatst een meisje van mijn leeftijd... Nierziekte, beide nieren aangetast... Stond al vijf jaar op de wachtlijst... Geen goede donornier beschikbaar. In India en Maleisië geen enkel probleem... Mocht niet. Dood.

Marjolijn: Kunnen ze daar ook darmen transplanteren! Ik heb al tijden last van die buikpijn en dat opgeblazen gevoel...

Linda: Laat de huisarts je naar Dokter Verduin sturen, da's een eerste klas internist met een specialiteit in maag -darmkwalen... Je hebt meters darm, je kunt best wat missen.

Marjolijn: (*verschrikt*) Opereren?

Linda: Welnee kind, denk nou niet meteen het ergste... Maar als het zo aanhoudt moet je er toch eens naar laten kijken. Ik denk dat het iets onschuldigs is, maar je zal er maar last van hebben...

Trudy: (*achterdochtig*) Ik houd niet van die rare en onverwachte telefoontjes... (*tot Jos*) Jij had ons toch opgegeven voor dat "Bel – me –niet -register"?

Jos: Ik denk niet dat dat voor het buitenland geldt...

Trudy: (*scherp*) O, lekker is dat... Krijgen we weer al dat vervelende getelefoneer tijdens het avondeten... Van de Postcode Loterij, van de energiemaatschappij, van het Postorderbedrijf, van een hypotheekbank... Ik schrik me iedere keer een ongeluk.

Jos: (*geruststellend*) Ik zal ze nog wel eens bellen en ze doorgeven dat we geen prijs stellen op telefonische colportage.

Linda: (*tot haar moeder*) Je hoeft toch niet te schrikken van een telefoontje?

Trudy: (*scherp*) Ik schrik van alles wat me onverwacht overkomt. Dat heb ik nou eenmaal, ik kan er niets aan doen. Ik houd niet van onverwachte dingen. Onverwachts bezoek, ook zo iets. Bel even van te voren dan kan ik me er op instellen.

Marjolijn: (*lachend*) Waar schrik je nou meer van, mam...Van dat telefoontje dat het bezoek aankondigt of van het onaangekondigde bezoek...

Trudy: (*driftig*) Ik wil dat de mensen me met rust laten!

Marjolijn: (*bedremmeld*) O, nou... sorry, hoor...

Trudy: (*nog steeds geïrriteerd en fel*) Ik val ook niemand lastig. Ik doe netjes m'n werk, niets op aan te merken. Ik ben altijd ruim op tijd. Ik ga als laatste weg... En hier thuis heeft ook niemand iets te klagen. Het huis is schoon en netjes. We eten er goed van. Jullie

krijgen alles wat je hartje begeert, als alle ouders hun kinderen zo zouden behandelen...

Linda: *(slaat lief en hartelijk een arm om de schouders van Trudy)* Natuurlijk mam, niemand beweert toch het tegendeel? Wat heb je nou zo in ene? Laat je toch niet zo van de wijs brengen door zo 'n onnozel telefoontje...

Jos: Je moeder is de laatste tijd een beetje zenuwachtig...

Marjolijn: Mam, als het je te veel wordt... Dan ga je die extra dag op het kinderdagverblijf maar niet werken, hoor... De autorijlessen komen wel, ik red me prima op de fiets... *(slaat ook een arm om haar moeder)*

Trudy: *(hoofdschuddend)* Nee, dat is het niet...Ik bedoel... Nou ja, wat we net bespraken...Nou ja... ' t Is niets. Laat me nou maar. *(met een stapeltje borden of een schaal gaat Trudy rechts het toneel af)*

Linda: *(kijkt haar na, knikt met het hoofd)* Ik denk dat mam last van de overgang begint te krijgen... Dan zijn vrouwen onvoorstelbaar. Da's een hormonenkwesie, en dat steekt zo zeldzaam ingewikkeld in elkaar...

Jos: *(verbaasd)* De overgang? Nou al?

Linda: Ach pap, dat kunnen sommige vrouwen al op hun dertigste krijgen!

Jos: Misschien werkt ze ook wel iets te hard... Zo'n kinderdagverblijf... De hele dag met die jengelende koters...

Marjolijn: Pap, ze vindt het enig... Het is haar lust en haar leven, kinderen...

Jos: *(zuchtend, kijkt een beetje voor zich heen)* Ja, dat weet ik. *(tot Linda)* Of misschien moet je haar niet zoveel van die gruwelverhalen vertellen... Van die snijzaalavonturen of zo... Of van je plannen met die eh... Hans, heet hij geen Hans?

Linda: *(zakelijk)* Lieve vader, ik ben 22. En ik ben nog niet in de overgang. En ook ik heb zo nu en dan behoorlijk last van mijn hormonen. En dat begrijpt Hans Overgaw heel goed en hij is graag bereid daar iets aan te doen. Liefst op zijn kamer, want hij heeft een zeer gerieflijk bed.

Marjolijn: *(plagerig)* Mijn zusje heeft verkering!

Linda: *(lachend)* Ach welnee... We vinden elkaar heel aardig, meer niet. En we blijven wel eens bij elkaar slapen, daar is niks mis mee.

Jos: *(iets vertwijfelend zuchtend)* Ik moet er allemaal erg aan wennen... Ik word oud, denk ik.

Linda: (*troostend*) Dat worden we allemaal op den duur, vader... En over een jaar of dertig, veertig, kom ik tot dezelfde conclusie... En merk je hoe hard het leven gegaan is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto